

[Justitsministeren.]

gen medfører. Denne ændring er overvejende begrundet i det principielle synspunkt, som i overensstemmelse med straffelovsrådets opfattelse også er lagt til grund i anden nyere lovgivning, og hvorefter strafferammen ikke bør indeholde minima; der kan aldrig helt bortses fra, at der kan forekomme sager, hvor et minimum vil hindre domstolene i at udmåle den straf, som efter lovovertrædelsens beskaffenhed og lovovertræderens personlige forhold er rimelig. Men hertil kommer, at straffelovsrådets gennemgang af et ret omfattende materiale af voldtægtssager synes at have bestyrket den opfattelse, at der er et vist — omend meget begrænset — behov for at kunne idømme fængsel i mindre end et år i visse voldtægtssager; det drejer sig naturligvis om undtagelsestilfælde, hvor særdeles formildende omstændigheder gør sig gældende.

I den offentlige diskussion om voldtægtsreglen har der været argumenteret for indførelse — ved siden af den almindelige voldtægtsregel — af en særlig regel med lavere strafferamme for, hvad der er blevet betegnet som „forberedt voldtægt“. Der sigtes her ved navnlig til tilfælde, hvor der i forvejen har været selskabeligt samvær mellem gerningsmanden og den pågældende kvinde. Jeg er enig med straffelovsrådet, der fraråder at opdele voldtægtsreglen i to forskellige regler med forskellige strafferammer efter et kriterium, der således lægger vægt på det forudgående forhold mellem gerningsmanden og kvinden.

De voldtægtssager, der forekommer i praksis, kan ikke på nogen præcis måde opdeles i to grupper efter det kriterium, man har haft for øje ved den omtalte sondring mellem „forberedt voldtægt“ og anden voldtægt. Hertil kommer, at regler, der er udformet således, at de lægger afgørende vægt på det forudgående forhold mellem manden og kvinden, kan få uheldige virkninger; der er en fare for, at andre momenter af betydning for bedømmelsen af forholdets grovhed ikke får den vægt, de bør have; og der er en fare for, at sagsbehandlingen får slagside ved, at der under sagen lægges for stor vægt på bevisførelse og procedure om kvindens forhold, herunder hendes fortid, således at hun udsættes for en urimelig belastning.

Jeg vender mig herefter til spørgsmålet

om den strafferetlige behandling af den homoseksuelle prostitution. Dette spørgsmål blev indgående drøftet under folketingets behandling af de straffelovsforslag, der førte til straffelovsændringerne i 1961 og 1965. I 1965 fremsatte et mindretal i folketingsudvalget forslag om ophævelse af straffelovens § 230, der fastsætter straf for den, der modtager betaling for et homoseksuelt forhold. Jeg gav allerede dengang udtryk for en vis betænkelighed over for bestemmelsen, der medfører en forskelsbehandling af den heteroseksuelle og den homoseksuelle prostitution. På den anden side fandt jeg spørgsmålet så kompliceret, at jeg ikke mente uden en nærmere undersøgelse at burde støtte mindretalsforlaget.

Jeg anmodede derefter straffelovsrådet om at overveje spørgsmålet om ændring af bestemmelsen. I rådets indstilling, der er trykt som bilag til lovforslaget, er fremlagt et omfattende materiale som grundlag for en stillingtagen til spørgsmålet, herunder udtalelser fra sagkyndige inden for kriminologi, kriminalforsorg, psykiatri og børne- og ungdomsforsorg. Rådet er ikke nået frem til en enstemmig indstilling. 3 medlemmer foreslår § 230 opretholdt, men ændret således, at strafansvar betinges af en forudgående advarsel fra politiets side, medens et medlem foreslår, at § 230 helt ophæves. Det foreliggende lovforslag er i overensstemmelse med mindretallets indstilling. Jeg finder betænelighederne ved § 230 betydelige; disse betæneligheder er der redegjort nærmere for i lovforslagets bemærkninger. Jeg lægger ikke alene vægt på den uheldige forskelsbehandling af homoseksuelle og heteroseksuelle forhold, som bestemmelsen betyder. Jeg finder det også stødende og dårligt stemmende med ellers anerkendte strafferetlige principper, at betalingsmodtageren straffes — samtidig med at betalernes forhold principielt er straffrit. Hertil kommer, at strafforfølgningen efter § 230 kan virke på en uheldig måde med sin fremdragen af de mest intime personlige forhold, som må kunne være en meget alvorlig belastning for de implicerede personer.

På denne baggrund må en opretholdelse af § 230 kræve meget vægtige grunde, og efter det fremlagte materiale må jeg betvivle, at sådanne grunde foreligger. Der er vel grunde til at tro, at den homoseksuelle